

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **J. M.**
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Veronikou Zavadilovou
sídlem Kramářova 3379, 750 02 Přerov

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2020, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Lipník nad Bečvou (dále jen „městský úřad“) ze dne 22. 5. 2020, č. j. X. Městský úřad tímto rozhodnutím uznal žalobce vinným z přestupku podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o některých přestupcích“ nebo „ZNP“).
2. Přestupku se žalobce dopustil tím, že úmyslně narušil občanské soužití tak, že měl jiného nepravdivě obvinít z přestupku. Žalobce oznámil Obvodnímu oddělení policie České republiky v Lipníku nad Bečvou (dále jen „policie“) dne 15. 3. 2019 v 19.10 h, že ho 15. 3. 2019 v 15.30 h fyzicky napadl řidič autobusu J. H. (dále jen „řidič autobusu“). Žalobce dne 14. 4. 2019 sdělil osobně policii další skutečnosti a přiložil k oznámení ze dne 15. 3. 2019 lékařskou zprávu o bolesti krku ze dne 18. 3. 2019. Policie šetřením zjistila, že informace

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

v oznámení žalobce jsou smyšlené a nezakládají se na pravdě; věc odložila, protože se skutek nestal. Městský úřad uložil žalobci za přestupek pokutu 2 000 Kč a náhradu nákladů správního řízení v paušální výši 1 000 Kč.

3. **Žalobce v žalobě** namítal nesprávné zjištění skutkového stavu, porušení zásady materiální pravdy a zásady *in dubio pro reo*. Skutkové a právní závěry nemají oporu v provedeném dokazování. Výpovědi žalobce byly konzistentní. Za to mezi výpověďmi J. H. a svědkyně M. V. (dále také jen „svědkyně“) byly rozpory, se kterými se správní orgány nevypořádaly. Jejich vysvětlení ze dne 13. 5. 2019, resp. 29. 5. 2019 jsou objektivnějším odrazem skutečnosti, protože byly podány dříve po předmětné události.
4. Žalobce zdůraznil, že žalobkyně v autobuse vůbec necestovala, což dokumentují rozpory mezi jejím vysvětlením policii a výpovědí ve správním řízení. Žalobce nastoupil jako první a usedl na první sedadlo na pravé straně a vyhověl tak požadavku řidiče, aby si sedl na místo pro invalidy. Svědkyně M. V. uvedla, že stíhala autobus autem známého a přistoupila na poslední chvíli až ve Velkém Újezdu. Odmítla uvést údaje k identifikaci řidiče autobusu. Až ve svědecké výpovědi svědkyně uvedla trasu autobusu, která však byla jiná, než uvedla původně. Řidič autobusu policistům 15. 3. 2019 řekl, že v autobuse byly jen děti, které nezná a o svědkyni vůbec nemluvil, přestože měla sedět přímo za ním a v Lipníku nad Bečvou vystupovat předními dveřmi.
5. Otázkou je, jak se stala M. V. svědkyní. Řidič autobusu jako svědek městskému úřadu uvedl, že ji nezná a její osobní údaje policii nesdělaval. Policista jako svědek však uvedl, že svědkyni identifikoval právě řidič autobusu telefonicky po podání vysvětlení.
6. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že si měl přivolat lékařskou pomoc neprodleně po vystoupení z autobusu. Zdravotní následky se u žalobce totiž projeví až následně. Žalobce nahlásil policii incident v den, kdy se stal. Žalobce neměl důvod incident neoznámit, když k němu došlo a setkal se s řidičem autobusu poprvé v životě.
7. Žalobce se obrátil na policii s úmyslem domoci se ochrany svého práva a to se nakonec obrátilo proti němu. Úmyslem zákonodárce u přestupku nepravdivého obvinění bezpochyby bylo postihnout úplně jiná jednání, než se stalo v případě žalobce. Správní orgány měly unést důkazní břemeno. V daném případě však zjištění skutkového stavu nedosáhlo nejvyššího možného stupně jistoty, tj. prokázání stavu mimo jakoukoli rozumnou pochybnost.
8. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** poukázal na to, že městský úřad zjistil skutkový stav v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“). Tvrzení žalobce, že jeho výpovědi byly souladné před policií i ve správním řízení, neodpovídá skutečnosti. Žalobce uvedl policii, že řidič autobusu ho uchopil zezadu za krk palcem a ukazováčkem a žduchl ho ven ze dveří a žalobce se obával, že upadne. Tento popis je uveden v doložené lékařské zprávě. Žalobce podal městskému úřadu vysvětlení, že ucítil zezadu na šíji stisk ruky, řidič ho jen stiskl za krk a hned pustil. Žalobce totéž vypověděl při ústním jednání. Dále žalobce v odvolání popřel jakoukoli komunikaci s řidičem autobusu, který ji však popsal stejně jako svědkyně. Žalobce v odvolání prohlásil, že pro sluchovou vadu byla komunikace se svědkyní vyloučena, což doložil lékařskou zprávou. Přitom žalobce policii potvrdil svou debatu s řidičem autobusu, který po žalobci údajně křičel. Naopak výpovědi řidiče autobusu a svědkyně byly konzistentní a správní orgány braly v potaz všechny jejich výpovědi.

9. Ty dosvědčují i přítomnost svědkyně v autobuse v době přestupku. Ve správním řízení nebylo zjištěno, že by se svědkyně mohla seznámit s obsahem výpovědi řidiče autobusu. V procesním postavení svědkyně ani neměla tuto možnost. Žalobce si její přítomnosti nemusel všimnout kvůli konfliktu s řidičem autobusu, který probíhal od zakoupení jízdenky po vystoupení žalobce z autobusu. Přítomnost svědkyně v autobusu osvědčuje i její zmínka o stomickém sáčku žalobce, o kterém vypovídal i řidič autobusu a jehož přítomnost na svém těle potvrdil i žalobce. Odlišnosti mezi vysvětlením a výpovědí svědkyně jsou nevýznamné a přirozené, uplynulo mezi nimi vždy čtvrt roku. Žalobce nastoupil stejně jako svědkyně ve Velkém Újezdu. Svědkyně nejezdí spojem často, proto si nepamatuje pořadí zastávek. Nastoupení ve Velké Bystřici pak opravila na Velký Újezd. Svědkyně popsala průběh, dobu jízdy a cíl v Lipníku nad Bečvou autenticky. Na známého, který ji k autobusu přivezl, se ptal žalobce, svědkyně ho nechtěla „do toho tahat“ a žalobce zjištění totožnosti svědka nenavrhoval a městský úřad jeho výslech nepovažoval za potřebný. I bez toho byl zjištěn skutkový stav dostatečně, další zjišťování by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení.
10. Policie sepsala úřední záznam ze dne 15. 3. 2019 až po návratu na stanici a není podepsaný řidičem autobusu. Obsah nemusí přesně odpovídat jeho sdělení. Policista P. R. ve výpovědi městskému úřadu uvedl, že řidič autobusu na dotaz na svědky uvedl, že zřejmě tam byly jen děti a ten cestující. Řidič autobusu v podepsaném záznamu policii uvedl, že v autobuse tenkrát byli 3 – 4 dospělí a 10 – 15 dětí a zmínil se i o ženě, která s ním tehdy jela a které při jiné následující jízdě řekl, že jde na policii svědčit kvůli incidentu s pánem, který ho urážel. Ona mu řekla, že to dosvědčí, avšak žalobce neznal její jméno a neměl na ni kontakt. Podle žalovaného bylo pochopitelné, že řidič autobusu policii v den incidentu nemusel sdělit ve spěchu vše přesně. Řidič byl odpovědný za přepravu cestujících a přitom ho žalobce po celou dobu jízdy neustále velmi hlasitě a agresivně napadal a při vystupování vyhrožoval. Tomu odpovídalo duševní rozpoložení řidiče autobusu při vysvětlení policii.
11. Ze spisu policie není jasné, jak zjistila kontakt na svědkyni, to však není pro posouzení věci relevantní. U žalobce mělo dojít k bolestivému podvrtnutí krční páteře a zhmoždění hrdla, avšak nepřivolal si lékařské ošetření ani pomoc jiné osoby, byť je osobou s průkazem ZTP/P a pohybuje se pomocí francouzských holí. Žalobce neosvědčil, že by jeho léčení trvalo deset dní. Naopak, po incidentu odešel domů pro počítač a po krátké návštěvě policie se zúčastnil schůze zahrádkářů. Žalobce k lékaři šel až třetí den po tvrzeném napadení, i když bolesti udával den po napadení. Žalobce sdělil údajné napadení zaměstnavateli řidiče a policii; zřejmě chtěl nepravdivým obviněním poškodit řidiče autobusu v zaměstnání a pomstít se mu za jeho postup v autobuse.
12. Žalobce byl usvědčen z nepravdivého obvinění výpovědí řidiče autobusu a svědkyně, kteří shodně vypověděli, že k útoku nedošlo. Nejeví se ani pravděpodobné, že by řidič autobusu jako profesionál, který je povinen absolvovat psychologické testy a musí ustát stres z jízdy a řízení za takových podmínek, vydržel po celou dobu jízdy žalobcovo napadání a k fyzickému útoku na žalobce dospěl až po ukončení verbálního konfliktu na nádraží sledovaném kamerami a před lidmi. Stěží by si toho nikdo nevšiml a nehlásil by to policii. Tu naopak přivolal řidič autobusu. Policie vyslechla osoby, které jí popsaly žalobce a útok nezaznamenaly. Výpovědi žalobce byly nevěrohodné, žalobce je měnil.
13. **Žalobce v replice** upozornil na to, že žalovaný nedostatky a rozpory dokazování zlehčuje a rozpory ve výpovědích žalobce zveličuje. Tento nerovný přístup není nestranný a zákonný, souladný s principem dobré správy a zásadou materiální pravdy. Žalovaný

neoprávněně vytváří psychologický profil řidiče autobusu. Taková otázka měla být podrobena znaleckému zkoumání, pokud žalovaný chtěl takové závěry použít. Není také jasné, zda tím chtěl žalovaný říct, že řidič autobusu by mohl žalobce napadnout jedině na nějakém odlehlém místě mimo kamery.

14. Žalovaný připustil, že spis policie je neúplný (pozn. soudu: protože není jasné, jak policie získala kontakt na svědkyni). Žalobce z toho obecně vyvozuje nutnost užití zásady *in dubio pro reo*. O zjištěném skutkovém stavu jsou zde pochybnosti. Žalobce považoval za stěžejní otázku, jak se policie dozvěděla kontakt na svědkyni, jejíž výpověď se jeví žalobci jako zcela nevěrohodná. Správní orgány se s rozpory v jejích výpovědích nevypořádaly.
15. **Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
16. Soud **ze správního spisu** ověřil, že podle oznámení přestupku policií dne 5. 6. 2019 žalobce řidiči autobusu tykal a vybízel ho k jízdě slovy „jeď ty šašku“, označoval ho výrazem „ožralej šašek“, při vystupování mu řekl, že „jde do nemocnice a na policajty, protože jej řidič hodil pod autobus“ a vyhrožoval mu slovy „až půjdeš z práce, dávej si pozor, ať ti někdo nezláme ruce“. Svědkem byla M. V.
17. Žalobce **při jednání** zdůraznil, že rozhodnutí stojí na dvou svědeckých výpovědích – řidiče a svědkyně, které se diametrálně rozcházejí. Žalobce ve své výpovědi uvedl, že řidič jako svědek vypověděl, že seděl na místě řidiče a viděl žalobce. Vidět ho ale nemohl, protože žalobce seděl 4,5 m od řidiče na místě pro invalidy a pak vystupoval prostředními dveřmi. Řidič nemohl žalobce vidět ani v zrcadle, protože to směřuje na okno, a ne na dveře. Řidič volal na policii, aby se kryl, že nebyl opilý a že žalobce nenapadl. To byl ale ze strany řidiče alibismus, protože nemohl vědět, že žalobce napadení oznámí. Žalobce to oznámil až v 19 h večer. U soudu zatím nezaznělo, proč řidič žalobce vykázal z prvního sedadla vpravo. Zákon říká, že cestující může sedět kdekoli. Místo pro invalidy je vymezeno pro případy, že autobus je plný. Vše začalo tím, že řidič vydal žalobci nesprávnou jízdenku s označením zóna „90“, se kterou by žalobce do Lipníka nad Bečvou nedorazil, proto ji reklamoval, ale žalobce správnou jízdenku nedostal. Řešil to u společnosti Arriva, kde mu řekli, že se tím nebudou zabývat, protože to řeší policie. Dne 15. 3. 2019 byla teplota 10 °C, žalobce měl bundu, kterou má nyní při jednání. Svědkyně V. nemohla vidět, jestli má žalobce pod bundou stomický sáček. Zástupce žalobce doplnil, že svědkyně V. uvedla, že slyšela hovor řidiče se žalobcem a přitom uvedla, že mluvila po celou dobu jízdy s kamarádkou po telefonu, takže nemohla nic slyšet. Navíc žalobce dobře neslyší, takže by z místa pro invalidy nemohl vést s řidičem žádný hovor. Dále poukázal na to, že žalobce byl vykázán řidičem autobusu z prvního místa vpravo na místo pro invalidy, protože údajně tam nemá co dělat a má sedět na místě pro invalidy. Žalobce je činný v Národní radě osob zdravotně postižených, a proto byl citlivější na chování řidiče. Žalobce dodal, že řidič argumentoval tím, že sedadla pro invalidy jsou zvlášť pojištěná, ale žalobce ví, že to není pravda, že všechna sedadla jsou pojištěna stejně. Žalobce dostal i cenu hejtmana za svou činnost pro postižené osoby a má práve na starosti i dopravu, takže tyto předpisy dobře zná.
18. Zástupkyně žalovaného trvala na tom, že zjistili skutkový stav v rozsahu tak, jak vyžaduje

zákon, tj. bez důvodných pochybností. Zjištěné pochybnosti byly nedůvodné a nevýznamné pro věc. Pokud jde o námitku nerovného přístupu, žalobce a svědci měli odlišné procesní postavení. Dokazování bylo zacíleno na jednání žalobce, které mu bylo kladeno za vinu, tj. na nepravdivé obvinění z fyzického kontaktu s řidičem a nedokazovalo se všechno, co se při jízdě v autobuse odehrálo. Rozpory ve výpovědích žalobce byly relevantní. Svědkyně nebyla účastníkem fyzického kontaktu. Fotografie nebyly součástí správního spisu, proto je napadené rozhodnutí nezohledňuje. Pokud jde o námitku alibismu řidiče, žalobce ho označoval za „ožralého šaška“ a řekl, že se postará o to, aby už neřídil. Proto byl telefonát řidiče policii odůvodněný.

19. Žalobce vysvětlil, že si původně stěžoval na nesprávně vydanou jízdenku a vykázání na místo pro invalidy. Žalobce uvedený slovník nepoužívá a nejvíc ho uráží to, že se jeho jméno takto všude vláčí. Zástupce žalobce namítl, že věc měla být postavena najisto a nestačí, aby byl zjištěn pravděpodobný skutkový stav. Celá věc stojí na událostech, které se odehrály v autobuse. Objektivně skutkový stav nebyl zjištěn a prokázán, a napadené rozhodnutí je proto nezákonné. K dotazu soudu účastníci uvedli, že další návrhy na dokazování nemají.
20. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
21. Spornou otázkou mezi účastníky řízení bylo, jestli žalobce obvinil řidiče autobusu z přestupku nepravdivě.
22. Podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 2 ZNP fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že úmyslně naruší občanské soužití tak, že jiného nepravdivě obviní z přestupku.
23. Mezi účastníky řízení není sporné, že **žalobce oznámení o přestupku řidiče autobusu podal**. Žalobce sdělil osobně policii dne 15. 3. 2019 a 14. 4. 2019 oznámení o podezření ze spáchání přestupku proti občanskému soužití řidičem autobusu vůči žalobci. Policie tuto věc dne 14. 4. 2019 odložila podle § 74 odst. 3 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „ZOP“), protože zjistila, že „se skutek nestal“ a žalobce o tom vyrozuměla (č. 1. 2, 45, 47 a 71 správního spisu). Tyto skutečnosti vyplynuly i z výpovědí žalobce a řidiče autobusu při ústním jednání před městským úřadem dne 11. 9. 2019. Žalobce uvedl, že původně si chtěl jen stěžovat na to, že řidič neznal provozní podmínky a šikanoval cestující, ale pak podal oznámení policii. S lékařskou zprávou jel k zaměstnavateli řidiče autobusu, ti se však chovali laxně a ani na žalobcovu výzvu mu nedali zpětnou vazbu.
24. Pravdivost oznámení zjišťoval městský úřad ve správním řízení a žalovaný pak přezkoumával v řízení o odvolání.
25. **Městský úřad v rozhodnutí** ze dne 22. 5. 2020 shrnul, že spáchání přestupku zjistil z výpovědi žalobce, výpovědi svědkyně M. V., výpovědi řidiče autobusu a výpovědi policisty P. R. Žalobce vypověděl, že oznámil napadení řidičem autobusu stiskem krku policii a opětovně podrobné oznámení podal dne 15. 3. 2019. Svědkyně vypověděla, že nemohlo dojít k žádnému fyzickému kontaktu mezi žalobcem, který vystoupil zadními dveřmi a řidičem, který vystoupil s ní předními dveřmi. Řidič autobusu ve své výpovědi řekl, že vystoupil předními dveřmi a žalobce zadními dveřmi a volal na řidiče, že ho jde oznámit na policii, že ho řidič hodil pod autobus, proto řidič okamžitě telefonoval policii a žalobci řekl, ať počká, protože volal na policii. To potvrdil policista P. R. jako svědek a uvedl, že z jeho šetření vyplynulo, že řidič žalobce nenapadl. Městský úřad uvažil, že

kdyby byl žalobce fyzicky napaden, měl by zájem vyčkat na policejní hlídku na místě události.

26. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání** aproboval skutkové a právní závěry městského úřadu a potvrdil naplnění všech znaků předmětného přestupku a zjištění skutkového stavu v souladu s § 3 a § 50 a násl. správního řádu. Odlišnosti ve výpovědích svědkyně M. V. před policií a městským úřadem nevzbudily pochybnosti. Svědkyně uvedla, že nejedí předmětnou autobusovou linkou pravidelně, mluvila telefonicky za jízdy s kamarádkou a stihla nejbližší spoj na trase. Její výpověď koresponduje s výpovědí řidiče autobusu. Nic nenapovídá tomu, že by se svědkyně seznámila s výpovědí řidiče před podáním své výpovědi. Žalobce si její přítomnosti nemusel všimnout z důvodu konfliktu s řidičem autobusu. Konflikt probíhal od zakoupení jízdenky po vystoupení žalobce z autobusu. Svědkyně se zmínila o stomickém sáčku žalobce, o kterém mluvil i řidič a sám žalobce. Naopak žalobce popřel při ústním jednání a v odvolání komunikaci s řidičem v autobuse, přitom policii vypověděl opak (že na něj řidič křičel). Výpověďmi řidiče a svědkyně bylo potvrzeno, že řidič otevřel přední i zadní dveře, když žalobce vystupoval. Policie šetřením zjistila, že k napadení žalobce řidičem nedošlo, a proto věc odložila podle § 74 odst. 3 písm. b) ZOP. Nadto popis žalobce o jeho napadení řidičem je zásadně rozporný. Žalobce policii uvedl, že řidič ho uchopil zezadu za krk palcem a ukazováčkem a žduchl ho směrem ze dveří ven a žalobce se bál, že upadne. Tento popis uvedl podle lékařské zprávy žalobce i lékaři. Žalobce však městskému úřadu při vysvětlení a znovu při ústním jednání sdělil, že ucítil zezadu na šíji stisk ruky a pak ho řidič hned pustil. Podle lékařské zprávy mělo jít o podvrtnutí a zhmoždění krční páteře, ale žalobce nevykřikl, nic neřekl, neučinil, nepřivolal si pomoc ani nevyhledal lékařské ošetření a k lékaři šel až třetí den po údajném napadení. Žalobce nevysvětlil, proč si po napadení, které si vyžádalo desetidenní léčbu, šel domů pro počítač, a po návštěvě policie ještě absolvoval v restauraci schůzi zahrádkářů. Stav byl zjištěn bez důvodných pochybností, a proto nebylo na místě použít zásadu *in dubio pro reo*.
27. Soud dospěl stejně jako správní orgány **k závěru o nepravdivosti žalobcova obvinění** řidiče autobusu z napadení a o věrohodnosti výpovědi řidiče autobusu a cestující svědkyně M. V., protože nebyly zjištěny žádné indicie, které důvěryhodnost svědků zpochybnily. Řidič autobusu svědkyni neznal, o čemž svědčí to, že při telefonickém oznámení v den incidentu nesdělil policii žádné svědky („v autobuse byly děti, které nezná“) a při podání vysvětlení 13. 5. 2019 uvedl, že shodou okolností včera vezl ženu, která seděla v den incidentu za řidičem a sdělila, že průběh incidentu dosvědčí; jakmile ji opět potká, zjistí kontakt. Svědkyně podala policii vysvětlení dne 29. 5. 2019.
28. Soud zdůrazňuje, že obviněný z přestupku může na svou obhajobu uvádět jakákoli tvrzení, popř. může zůstat nečinný, a je na správním orgánu, aby zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Případná nepravdivá tvrzení obviněného má správní orgán vyvrátit. Volba procesní taktiky představuje právo obviněného, nikoli přítěžující okolnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu - dále jen „NSS“ - č. j. 4 As 199/2017-30). Obviněný a svědci nemají ve správním řízení stejné postavení. Obviněný za svá nepravdivá tvrzení nemůže být potrestán, svědek by se však mohl dopustit nepravdivou nebo neúplnou svědeckou výpovědí ve správním řízení přestupku podle § 2 odst. 2 písm. e) ZNP, za který lze uložit pokutu do 20 000 Kč.
29. Soud nesouhlasí s právním názorem žalobce, že v dané věci měly správní orgány **v pochybnostech rozhodnout ve prospěch žalobce (*in dubio pro reo*)**. V posuzovaném

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

případě ve správním řízení (ani následně v soudním řízení správním) nevyšly najevo žádné takové okolnosti, které by zpochybňovaly věrohodnost provedených a použitých důkazů usvědčujících žalobce z předmětného přestupku. Proto nemá zdejší soud za to, že by otázka viny žalobce nebyla postavena najisto. Skutkový stav byl zjištěn v nezbytném rozsahu a o průběhu posuzovaného skutku nevystaly žádné rozumné pochybnosti, které by aktivovaly povinnost správního orgánu postupovat podle zásady *in dubio pro reo*. Trestní judikatura zdůrazňuje, že použití této zásady přichází v úvahu pouze tehdy, jestliže pochybnosti, které v řízení vznikly o nějaké skutkové otázce, trvají i po provedení a zhodnocení všech dostupných důkazů. K uplatnění této zásady je tedy možné přistoupit teprve za situace, kdy není možné se jednoznačně přiklonit k žádné skupině odporujících si důkazů. K tomu srov. rozsudek NSS č. j. 2 As 109/2012-26. Použití zásady *in dubio pro reo* tedy v posuzovaném případě nebylo na místě, neboť správní orgány jednoznačně vycházely z navzájem se podporujících důkazů, osvědčujících, že se skutek skutečně stal způsobem popsaným ve výroku rozhodnutí.

30. Žalobce svá tvrzení neprokázal. Nešlo zde o situaci, kdy proti sobě stojí pouze tvrzení žalobce a tvrzení řidiče autobusu. Byli zde svědci a další důkazy, zejména listiny (cestující M. V., policista P. R., který vypovídal jako svědek, správní spis policie a lékařská zpráva ze dne 18. 3. 2019). Nebyl zde žádný důkaz jako audionahrávky či videonahrávky. Žalobce svoje důkazní břemeno neunesl. V případě svých tvrzení proti zjištěnému skutkovému stavu se důkazní břemeno přenáší na něj (srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 45/2013–37, bod 24, č. j. 3 As 9/2013-35).
31. Soud zjistil z fotografie vnitřní části autobusu se sedadly, že mezi předním a zadním vchodem se nachází pět řad sedadel. Soud zjistil z fotografie autobusu z prostřední části s pohledem do vnitřní části směrem k řidiči se dvěma šipkami: „pohled od řidiče k výstupu“ a „nevidí ven na chodník“ pět řad sedadel, viditelnost od řidiče ven z autobusu není zjevná. Z fotografie s prvními dvěma místy vpravo pro ukázkou místa před sedadly soud zjistil prostor před sedadlem. Na fotografii vnitřní části autobusu se zrcadlem ve střední části a výřezem se zrcadlem je vidět v zrcadle odraz horní části hlavy cestujícího u zadních dveří a umístění zrcadla nad zadními dveřmi. Z plánu míst v autobuse (žalobce uvedl, že jej pořídil z webových stránek společnosti Arriva z technické dokumentace) s uvedením rozměrů v metrech a s pěti fotografiemi s místy pro invalidy, předními místy vlevo i vpravo a přední části autobusu zvenku soud zjistil, že podle plánu je vzdálenost sedadla řidiče autobusu a místa pro invalidy 4,5 m. Soud zjistil z výpisu ze stránek AccuWeather teplotu 10° C dne 15. 3. 2019. Soud zjistil z jízdenky ze dne 15. 3. 2019 označení zóny č. 90 a z jízdenky ze dne 5. 9. 2019 (dle žalobce se správnými zónami) č. 90, 50, 69. Soud zjistil na straně 2 úředního záznamu policie ze dne 13. 5. 2019 barevné vyznačení rozporů ve vysvětlení řidiče žalobcem. K tomu soud konstatuje, že fotografie se vzdálenostmi a zrcadly v autobuse nevnesly pochybnosti do skutkového stavu zjištěného městským úřadem, který byl podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí. Uvedené vzdálenosti (asi 4,5 m) nevylučují, aby řidič autobusu a svědkyně slyšeli žalobcovu hlasitou řeč nebo křik. Pokud v autobuse byly děti a svědkyně, nemohl si řidič autobusu hlas žalobce přiřadit k jiné osobě. Kopie jízdenek a otisk webových stránek o počasí se nevztahují k samotnému přestupku, ale k důvodu žalobcovy stížnosti na řidiče autobusu a k údajům o svrchním oděvu a viditelnosti stomického sáčku, které nejsou pro věc podstatné.
32. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány přestupek žalobci prokázaly věrohodnými svědeckými výpověďmi řidiče autobusu a cestující M. V. Nebyly zde žádné okolnosti

vylučující odpovědnost žalobce. Soud neshledal v postupech městského úřadu a žalovaného namítané vady a proto napadené rozhodnutí shledal jako souladné se zákonem. Správní orgány zjistily skutkový stav v souladu se zákonem, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Proto soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.

33. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 17. března 2022

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně